

govih izpovedi. Bebi je namreč vedel marsikaj o prejšnjih in sedanjih gospodarjih Albanije. Morilec morilca Bebija, Vučitrn po imenu, ne mara dati nobenih izjav. Ta političen umor, ki se je zgodil v sodni dvorani, je silno razburil Prago in seveda tudi Albanijo.

V Avstriji volijo predsednika. Vrše se pogajanja med našimi in drugimi strankami. Predsednik bo našega mišljenja, bodisi politik ali ne politik. Socijalisti kljub Dunaju predsednika ne dobijo.

Nemčija bi se rada olajšala in je stavila pogoje za zmanjšanje vojne odškodnine. Tudi naši državi boče prihodnje leto plačala do 300 milijonov dinarjev. Zvezne države so se postavile sedaj odgovor na nemško željo. Nemčija bo ta odgovor za enkrat se morala sprejeti.

Amerika in Anglija se sami pobata, tako je predlagal ameriški senator Britten, češ, da naj obe državi dogovorno uredita vprašanje oboroževanja na morju. To bosta še enkrat huda tekmeča.

Rusija protikmetka! V Rusiji se vedno bolj veča odpor kmetov proti boljševikom, ki so začeli rekvirirati po kmetih, kot pri nas med vojno. To postopanje pa zna biti usodno za komunistično vlado Rusije.

Za gospodarstvo Evrope. Na Dunaju se je osnoval poseben zavod za gospodarsko zблиžanje evropskih držav. Temu zavodu je pač želeti najboljših uspehov, ker Evropo je treba gospodarsko izjednačiti, sicer bo sama sebe s carinsko politiko ujedla.

ZA NEDELJO

Naša moč.

»Vemo, da je že ura, ko naj vstanemo iz spanja«, je adventni klic katoliške Cerkve, ki velja več ali manj vsakemu izmed nas.

Pa, ko se glasi ta klic: »Že je ura, da vstanemo iz spanja«, se nam tokokrat godi ravno tako, kakor zjutraj, ko se zbudimo in vemo, da je že davno čas, da vstanemo. Tako se nam toži zapustiti udobno, mehko postelj in mislimo si: »Samo malo še, samo par minut«, pa zastaja radi tega delo in gospodarstvo trpi škodo. Ravno tako neprijetno se mi zdi, da bi zapustili udobno postelj mlačnosti in mehkužnosti, kjer se ni treba nič truditi, kjer ni treba nič storiti, nič se premagovati. Posebno težko se še zdi človeku, da bi vstal iz spanja grehov in navad, ki jih je vzljubil, na katere se je navezal, ki so mu postali druga narava. Godi se mu kakor grešniku Avgustinu, ki so mu njegove strasti, ko se jim je hotel izviti, govorile: »Kako hočeš brez nas živeti? Kako bi bilo življenje brez nas dolgočasno, žalostno!«

Da, to moramo priznati, tako velika je moč grehov in strasti, da človek z lastno močjo ne more vstati iz njih. Tako se mu godi, kakor fantu,

o katerem se pripoveduje sledeče: Dolgo časa se je boril on, ki je tičal globoko v blatu in je vendar hrepel po luči, zoper greh, a zastoj; nazadnje se ga je polastil obup, sklenil je napraviti svojemu življenju, ki je bilo kakor življenje živali, konec. V noči, ki je bila po njegovem mnenju zadnja v njegovem življenju, pa je imel posebne sanje. Velikanski orjak je stal pred njim in ga je hotel zmleti. Videl pa je tudi angela, ki ga je bodril, naj pobije orjaka. »Kako naj ga premagam«, je vzdihoval mladenič, angel pa je še ponovil svoje povelje in je pristavil: »Nebo ti bo pomagalo.« Nato je mladenič začel boj in je premagal velikana. Ves poten se je zbudil in je naenkrat razumel pomen sanj in z božjo pomočjo se mu je posrečilo, da je premagal svojo strast.

Da, za našo dušno vstajenje nam je potrebna pomoč božja. In o tej božji pomoči nam javlja advent tako tolažilno in upolno sporočilo. Sv. evangelij druge adventne nedelje pripoveduje, kako je pustil Kristus o sebi sporočiti Janezu Krstniku: »Slepi spregledujejo, hromi hodijo, gobavi se očiščujejo, gluhi spreslišujejo, mrtvi vstajajo in ubogim se evangelij oznanjuje.« Da, to je bil Kristus, ki se je prikazal na zemlji — pomočnik v človeški bedi in slabosti. A kar je bil Kristus, ko je živel tukaj na zemlji, nekaterim v telesnem oziru, to hoče biti vsemu svetu, vsakemu človeku v duhovnem. On je tisti neizmerni duhovni studenec, iz katerega tečejo v človeške duše življenje, zdravje in moč, iz njega prihaja ona krepost, s katero človek premaga svojo slabost, svoje strasti, svoje grehe. Zato je pa tudi Janez Krstnik, ko je prišel Kristus v puščavo, opozoril ljudstvo nanj z besedami: »Glejte Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta.«

Kako je posebno danes treba opozarjati na Kristusa in govoriti: »Glejte Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta.« Kdor nima zaprtih oči, mora videti, kako se širi danes greh, mora pa tudi videti, kako žalostne so posledice, ki jih rodi greh povsod, mora pa žalibog tudi videti, kako vedno več duš postaja žalostni plen greha, kako že toliko ljudi kar obupuje nad poštenim življenjem, kako brez odpora podajajo roke grehu in je danes že tako razširjeno ono žalostno in tako usodno mnenje: »Saj človek ne more drugače, je že tako človeško življenje.« Gorje nam, če bi to nazarje zavlada tudi v nas in med nami! Zato pa Cerkev vsako leto kliče iz greha, a nam kaže tudi onega, ki nas more greha rešiti — Kristusa. Zato Cerkev posebno v zadnjih letih opozarja na živega Kristusa v sveti hostiji in govori: »Glejte Jagnje božje, glejte, ki odjemlje grehe sveta!« Zato Cerkev posebno v zadnjih letih vabi vse vernike, začeniši od nežnih otrok, k pogostemu sv. obhajilu, h Kristusu — našemu pomočniku.

Da bi le poslušali ta glas, da bi se v svoji slabosti in bojazljivosti bližali k njemu, ki nas kliče in vabi!

O kako bi kmalu čutili v sebi hrepenenje kvišku, kako bi kmalu čutili moč, da se zbudimo, da vstanemo, da začnemo pot navzgor, četudi je strma in težavna. Pojdimo k njemu, da bo tudi za nas vstajenje in življenje, da bo tudi naš Odrašenik!

Sv. Oče in Poljaki. Za zlato mašo Pija XI. so mu poklonili poljski katoličani krasen album, ki ima predvsem slike, ki kažejo sedanjega papeža v njegovem delovanju na Poljskem. Zanimive so podobe, ki ga kažejo skupaj s sedanjim maršalom Pilsudskim in ameriškim predsednikom Hooverjem. Ta je prišel, ko se je mudil v Evropi kot odposlanec Zjedinenih držav, velikokrat v stik s sedanjim papežem, ki je bil papežev zastopnik na Poljskem.

Za krščanski zakon. Življenje kaže to le resnico: »Kakšni so zakoni, kake so družine, tako je življenje v splošnem.« Zato je razveseljivo znamenje, če se zakonsko življenje dviga in se da voditi od smernic, ki jih je postavil Kristus. Tak vesel pojav vidimo n. pr. na Češkem. Tam je začelo vidno padati število takojimeno- vanih »civilnih zakonov«. V mestu Znojme n. pr. je bilo leta 1925 46 civilnih zakonov, leta 1926 še 27 in leta 1927 samo še eden. Silno žalostno pa je to na Ogrskem. Tam je bilo leta 1895 1500 ločitev zakonov, leta 1924 pa že nad 6000. Na ta način ima Ogrska sedaj v tem žalostnem pojavu prvo mesto na svetu. Prej so imele to mesto Zedinjene države v Ameriki. A tam so začeli resnejši krogi proti ločitvi zakonov z vso odpornostjo na stopati, ker se je ugotovilo, da so največ zločinov med mladostniki povzročili lahkomišljeni in ločeni zakoni.

Red usmiljenih sester sv. Vincencija Pavelskega. Usmiljene sestre so posebno med Slovenci dobro znane kot požrtvovalne strežnice bolnikov. Kakor izkazuje zadnji seznam, ima red sedaj 3590 hiš. Od teh jih je v Evropi 3066. Največ jih je na Francoskem, kjer se je red začel, namreč 788. V naši državi jih je 33. V vseh zavodih deluje 40.000 redovnic.

Katoliška Cerkev na Kitajskem. — Na Kitajskem je 2.439.220 katoličanov. Razdeljeni so na 73 škofov. Šest škofov je bilo Kitajcev, sedaj so še samo 4, ker sta dva že umrla. Duhovnikov je 3131, med njimi 1271 domačinov.

Kako se socialno vprašanje praktično rešuje. To so pokazali katoličani v Belgiji, posebno tovarna De Benhelaar v Antverpnu. Ta tovarna izplačuje poleg redne plače še vsakemu delavcu neko nagrado za zani-manje, ki ga kaže za delo. Razen tega je pri tovarni še poseben odsek, ki skrbi za razne potrebe delavcev. K temu odseku spadajo 1 duhovnik, 1 zdravnik, 1 pravnik, 2 delavca in 2 delavki, 1 uradnik in ravnatelj tovarne. Posebni prispevki se izplačujejo pri prvi sv. obhajilu otrok, pri sklepanju zakonov, pri smrtnih slučajah. Delavci, ki morajo k vojakom,

dobivajo 5 do 25% svoje plače. Na koncu leta dobi vsak delavec še primeren del čistega dobička. Na tak način bi bilo socialno vprašanje že kmalu rešeno na zadovoljnost vseh, ki so poštenega mišljenja.

Poročila SLS.

Občni zbor krajevnih organizacij SLS v Loki pri Zidanem mostu se vrši v nedeljo, dne 16. t. m., takoj po prvi sv. maši v društveni sobi. Spored: Volitev ožjega in širšega odbora, slučajnosti.

Mislino pravočasno na Mohorjevo družbo!

Te dni se razpošiljajo knjige Mohorjeve družbe med naročnike. Nad 51.000 slovenskih družin se jih bode razveselilo in premožni in siromašni bodo preživljali lepe zimske večere ob zanimivih povestih in poučnih knjigah. Vse bo bralo povest »Višarska polena«, pregledovalo Koledar, se učilo iz Malove »Zgodovine slovenskega naroda« in se seznanjalo z našo neposredno preteklostjo iz Kranjske knjige »Kako smo se zedinili?«. Življenje svetnikov bo koristno nedeljsko berilo za stotere, ki želijo vsaj za kratek čas odtrgati svoje misli od vsakdanjosti in gledati v duhu življenja junakov, ki so izvršili velika dela Bogu v čast in bližnjemu v korist. In vse te knjige so dobili ljudje za borih 20 Din — torej za nekaj več nego stane liter vina. Posamezna knjiga bo veljala samo 4 Din.

Če preišljujemo veselje, ki ga nam daje Mohorjeve knjige tisočim in tisočim, si ne moremo kaj, da bi ne želeli, da bi bili tega veselja deležni kar mogoče vsi Slovenci. Saj je cena 20 Din tako neznatna, da jo vsaj s skupnimi močmi zmore pač vsaka družina. Danes smo še precej daleč od tega, da bi prišla Mohorjeva knjiga res v vsako družino. Če vzamemo vso Slovenijo, pride en Mohorjan povprečno na vsakih 25 oseb, in sicer v ljubljanski škofiji že na vsakih 21 oseb, v lavantinski pa šele na 28 oseb.

Zato se pa pobrigajmo kar mogoče pravočasno, da se bo letos število Mohorjanov v vsaki župniji še znatno dvignilo! Vedno imejmo pred očmi, da izkažemo vsaki družini veliko uslugo, če jo opozorimo na Mohorjevo družbo! Ozmimo se okrog sebe, pa bomo videli tega ali onega znanca in prijatelja, ki še ni naročen na Mohorjeve knjige. Pokažimo mu letošnji Koledar, opozorimo ga na to, kako lepe knjige dobi lahko skoro zastonj čez leto dni — pa nam bo kdaj še hvaležen, da smo spravili v njegovo hišo ta vir lepe zabave in pouka.

Vsakdo, ki bere te vrstice, naj sklepe: tudi v naši župniji se mora letos število Mohorjanov dvigniti! Tudi naša župnija se mora približati cilju, da naj bo Mohorjeva knjiga v vsaki slovenski hiši!

NOVICE

PROSLAVA 10LETNICE OBSTOJA NAŠE DRŽAVE V MARIBORU.

Maribor je proslavil 10letnico osvojitve in 10letnico obstoja naše države tako slovesno in veličastno, da smo lahko ponosni na to slavo vsi Slovenci. Zbralo se je v soboto iz Maribora in cele Slovenije nad 25 tisoč ljudi. Z obilno udeležbo je pokazalo posebno podeželsko ljudstvo, da zna ceniti 10 let že slovenski Maribor in našo narodno — lastno državo. Slovesnosti so se udeležile vse naše organizacije in društva. Na manifestacijskem zborovanju na Glavnem trgu je v soboto dopoldne priklopelo navdušenje naroda do vrhunca. Nepregledne ljudske množice so se veselele pomenljive 10letnice in vse je poteklo brez najmanjšega dogodka, ki bi bil kvaril slavlje. S proti pričakovanju obilno udeležbo, z vzornim vedenjem in z navdušenostjo je pokazala v toliko tisočih v Mariboru zbrana dežela, da smo Slovenci zavedeni in kulturni narod, ki tudi res zasluži, da je njegov voditelj dr. A. Korosec pri krmilu naše 10letne države!

Srbski generali in dostojanstveniki, ki so videli to zadnjo mariborsko proslavo, so javno in glasno priznavali, da tako številne udeležbe, tako ganljivega navdušenja in vzornega obnašanja ljudskih množice še niso videli.

† Dekan Anton Novak. V Gornjem gradu je umrl tamošnji župnik in dekan Anton Novak. Pokojni je bil rojen leta 1869 v Šoštanju, posvečen v mašnika dne 25. julija 1894 ter je služboval kot kaplan oziroma provizor v Majšpergu, Novi cerkvi in Špitaliču, kjer je dne 2. julija 1900 postal župnik. Od 1. maja 1909 je župnikoval v Kamnici pri Mariboru, s 1. novembrom 1919 pa je nastopil mesto župnika v Gornjem gradu, kjer je postal dne 15. decembra 1921 dekan. Za svoje zasluge na polju dušnega pastirstva je bil imenovan leta 1923 za duhovnega svetovalca. Bil je priljubljen dušni pastir in vzoren duhovnik. Pogreb je bil danes v četrtek.

Duhovniške spremembe. Gospod kaplan na Bizeljskem Jurij Pribožič pride za provizorja v Zagorje. Gospod kaplan na Pilštajnu Adolf Adamič je prestavljen na Bizeljsko.

Smrt zavednega moža. Preteklo soboto je bil v Gomilici (Slov. Krajinna) izročen črni zemlji posestnik Fr. Sobočan, brat dveh mis.-lazaristov: že umrlega dr. Ivana in še živega M. Sobočana, ter stric gospoda kaplana Fr. Kolenca. V najlepši moški dobi je postal žrtev neizprosne jetike. Z umrlim je izgubila SLS enega najbolj vnetih pristašev. Sploh je bil umrl navdušen Slovenec že takrat, ko se o slovenstvu ni smelo govoriti. Imel je celo kopico slovenskih knjig, ki jih je sam rad prebiral in jih dajal tudi drugim. Bil je mož-poštenjak,

zato ga je vsak spoštoval. Kako priljubljen je bil, je pokazal pogreb. Na zadnji poti ga je spremljala velika množica ljudstva. Ob odprtem grobu se je poslovil od njega gospod kaplan Kolenec. Prizor je bil tako pretresljiv, da ni ostalo nobeno oko suho. Umrli je zapustil mlado ženo in dvoje nepreskrbljenih otrok. Za ubogo ženo je udarec tem večji, ker je letos pokopala že dva otroka in je bil mož že tretja žrtev, ki jo je morala dati v kratkem času.

Vojni tovariši! Prosimo vse podružnice ZSV in odbore za spomenike, naj pošljejo svoje delegate in zapornike prav gotovo dne 9. decembra v Ljubljano k sestanku delegatov in občenemu zboru zveze. Najpreje bode sv. maša ob 8. uri pri sv. Petru, potem ob devetih zbor v salonu tovariša Rozmana, ne daleč od tam, po domače »pri Jerneju«, Sv. Petra cesta 85. Vsak tovariš iz svetovne vojne dobro došel! Tovariši, pridite ali pošljite zaupnike! — Glavni odbor Zveze slovenskih vojakov v Ljubljani.

Drzna stava. Dne 1. decembra ob 12. uri se je doigrala na glavnem mostu v Mariboru drzna stava. Trgovski pomočnik Emerik Potočnik je skočil v Dravo z mosta. Njegovi prijatelji so ga že čakali s čolni, da so mu prihiteli na pomoč, ko se je pokazal iznad valov. Potočnik je zatrjeval, da si je privoščil ta nevarni skok za stavo.

Novice iz Ormoža. Prav je rekel zadnjič nek stari kmečki modrijan, da Bog ni še nikoli zagospodaril. Kako smo namreč vzdihovali, ko smo tako malo krme pridelali, pa smo si prihranili zdaj mnogo krme, ker je bilo tako dolgo lepo vreme in se je mogla živina pasti. — Še nikdar se ni v Ormožu na sejmu tako kradlo, kot na zadnjem sejmu. Bilo je dosti jokanja, jeze in strahu, ko je sedaj enemu, zdaj drugemu kaj izginilo iz žepa. Orožniki so pridno zasledovali žeparje in jih tudi nekaj polovili. — Kradli so ponajveč takozvani »beli cigani« iz neke hrvaške občine blizu Čakovca. V dotični občini obstoji ba je samo ena organizacija: tatinska. Kdor več nakrađe in predrznejša nastopa, ta je večji junak. Ljudje! Druge pa bolj pazite na denar! Boljše je: drži ga kot lovi ga! — Proslave 10letnice ujedinjenja v Mariboru se je iz naše are udeležilo vsaj 180 do 200 ljudi.

Nesreča nikdar ne počivala. Preteklo sredo se je zgodila nesreča, ki je pretresla ves Miklavž pri Ormožu. Šolski otroci so se opoldan po končanem pouku igrali. Pri tekanju se je Stanko Šnajder, učenec 5. razreda, spotaknil in padel. Nesreča je hotela, da je imel v notranjem žepu širok čevljarski odprt nož. Ta se mu je pri padcu zasekal v prsi in mu zadal 6 do 7 cm globoko ter 4 cm široko rano. Ponesrečenec je bil takoj ves krvav. Na ves glas je kričal, dokler se ni zgrudil brezzavesten na tla. Ubogi učenec se je nad eno uro boril s smrtjo in nikdo ni upal, da bi ostal pri